

VRIJE UNIVERSITEITSBLAD

MAANDELIJKE MEDEDELINGEN

Orgaan van de

Vereniging voor Hoger onderwijs op Gereformeerden grondslag

Amsterdam / Keizersgracht 166

Redactie Commissie: Prof. Dr F. W. Grosheide / Mr G. H. A. Grosheide / B. Faber

Stukken voor de redactie te zenden aan: B. Faber / Keizersgracht 166 / Amsterdam

Het onderwerp voor mijn artikel van deze maand is niet moeilijk te vinden. Het ligt zo voor de hand, dat wanneer er in de rubriek, die bedoelt te vertellen over het leven van de Vrije Universiteit, eens niet over geschreven werd, zulks stellig enige reden tot verbazing zou wekken.

De dagbladers heeft er reeds algemene bekendheid aan gegeven. Door Directeuren van de Vereniging voor Hooger Onderwijs op Gereformeerden grondslag werd tot buitengewoon hoogleraar, om onderwijs te geven in het Volkenrecht, benoemd mejuffrouw Dr G. H. J. van der Molen, die reeds als privaats-docente aan de Vrije Universiteit verbonden was. Met haar doet de eerste vrouwelijke hoogleraar haar intrede aan onze Universiteit.

Deze gebeurtenis is niet zo opvallend als zij geweest zou zijn, indien zij zeg een vijftig jaar geleden had plaats gevonden. Toen zou een dergelijke benoeming allicht een hele opschudding veroorzaakt hebben in de Gereformeerde wereld. Wij zijn in den loop der jaren op dit gebied reeds aan heel wat gewend geraakt. Reeds lang hebben er onderwijzeressen gestaan in onze lagere scholen. Ook zijn er gekomen leraressen in verschillende vakken, niet alleen op het gebied van handwerken en dergelijke, aan onze middelbare scholen en gymnasia. Het is al weer meer dan vijf en twintig jaar geleden, dat dames-studenten zich lieten inschrijven aan onze Universiteit. En in de organisatie van de Vereniging, waarvan deze uitgaat, heeft het werk van onze vrouwen zich een voortreffelijken naam verworven. Waarom zou er dan ook niet eens een vrouw tot hoogleraar benoemd kunnen worden?

Toch heeft deze benoeming niet nagelaten de aandacht te trekken. En voorzover mij bekend is, zijn de beschouwingen, die er in de pers aan gewijd werden, alleen in gunstigen zin geweest. Men heeft de nieuwe hoogleraar met ingenomenheid begroet. Niet het minst ook om het werk, dat zij gedurende de achter

Een vrouwelijke Hoogleraar

ons liggende bezettingsjaren verricht heeft, werd van haar benoeming met blijdschap gewag gemaakt.

Het is belangrijk, dat hiermede weer een nieuw facet aan de verscheidenheid in het docentencorps aan onze Universiteit werd toegevoegd. In vroegere jaren toen het getal der hoogleraren slechts gering was en van een noemenswaardige uitbreiding haast geen sprake kon zijn, kwam die verscheidenheid niet voldoende tot haar recht. De omstandigheden sloten dit vrijwel uit. Maar nu wij het aantal der docenten jaar op jaar groter zien worden, wordt dat anders en zo men wil beter. Naast gewone hoogleraren hebben wij buitengewone hoogleraren, hebben wij lectoren, hebben wij doctoren met leeropdrachten, hebben wij assistenten en misschien nog meer. En waren dit tot dusver allen mannen, thans hebben wij het voorrecht dat er ook een bijkomt van de andere sekse. Het doet er niet toe, dat het slechts één is. Dat het aantal der vrouwelijke docenten hoog klimmen zal, lijkt mij niet waarschijnlijk. Maar de verscheidenheid ook in dit opzicht is er. En die draagt bij tot den rijkdom van het leven.

Het is evenwel niet alleen nuttig te letten op de persoon van deze vrouwelijke hoogleraar. Ook aan het werk, dat zij aan onze Universiteit krijgt te verrichten, worde aandacht geschonken. Zij zal het Volkenrecht hebben te doceren.

Ik herinner mij nog levendig, hoe indertijd voor het eerst het onderwijs in het Volkenrecht aan onze Universiteit werd ingesteld. Het was na den eersten wereldoorlog. Toen werd aan Prof. Mr A. Anema die opdracht verstrekt. Met welk een enthousiasme werd daarover toen in de pers geschreven en door de studenten gesproken. Niet alleen de studenten